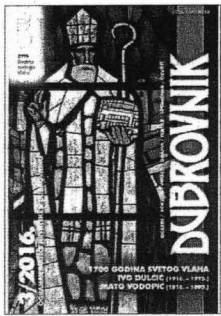

IZLOG KNJIGA

PERIODIKA

Važne obljetnice

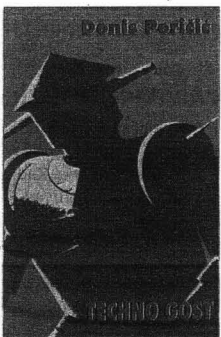

Dubrovnik – časopis za književnost i znanost, br. 3, Matica hrvatska, Dubrovnik, 2016.

Novi broj časopisa donosi ove autore i njihove tekstove: Povodom obilježavanja 1700 godina od smrti Svetoga Vlaha pišu Ivan Viden, Davor Mojaš, Milan Milišić i Irja Jerković. Slavica Stojan piše u spomen Mate Vodopića povodom dvjestote obljetnice njegova rođenja, a u spomen Ive Dulčića povodom stote obljetnice njegova rođenja pišu Jagor Bučan, Ivica Župan, Antun Karaman, Rozana Vojvoda, Igor Loinjak, Vesna Delić Grozde. Mato Nedić, Siegfried Lenz i Renata Gorczyńska pišu oglede. Poeziju pišu Gregory Corso, Stijepo Mijović Kočan, Ivo Dragojević i Davor Mojaš. Prozu piše Mato Jerinić, a dramu Olja Lozica. U rubrici *Teatar* zastupljeni su Vesna Muhoberac i Davor Mojaš, a u rubrici *Spomenar* Ileana Grazio i Vedran Benić. Osvrte pišu Mira Muhoberac, Mariela Marković, Krešimir Mijić, Boris Njavro, Boris Jovanović Kastel, Davor Mojaš i Rober Urlič.

KRATKE PROZE

Kajkavska fantastika

Denis Peričić: *Techno gost*, Kajkavsko spravišće, Zagreb, 2016.

Zbirka sadržava dvadeset pet „sabranih kajkavskih priča i drugih kratkih proza“, napisanih između 1995. i 2016. kako ističe autor u podnaslovu. Knjiga je podijeljena na tri dijela. Prvi dio odlikuje se fantazijama, iako su prisutne i mnoge stvarne osobe. Druga skupina priča također ima fantastičkih elemenata i imaju karakter karnevalija, dok treći dio knjige čini kratka proza koju je autor napisao u suautorstvu sa suprugom Anitom Peričić. Od dvadeset i pet tekstova trinaest ih je nagrađeno, a neki su ušli u antologije. Autor je spojio kajkavštinu i horor, ne skrivajući svoje uzore a to su Miroslav Krleža i Edgar Allan Poe.

IGROKAZI

Igrokazi s međimurskim motivima

Vesna Kosec-Torjanac i Dubravko Torjanac: *Norci*, Kajkavsko spravišće, Zagreb, 2016.

Knjiga sadrži četiri igrokaza: *Norci*, napisan prema motivima međimurske narodne pripovijesti; *Moži i žena* - lokalizirana međimurska replika teksta Seana O'Caseya *Početak kraja*; *Vrak, Mrak i Seljo Beljo* - lutkarski igrokaz o požaru u Varaždinu; *Stolek lolek* - lokalizirana verzija pripovijesti *Stoliću prostri se*. Jedno od obilježja ovih igrokaza jest lokaliziranje kojim se već postojeći dramsko - pripovijedni „materijal“ smješta u postojeće međimurske i varaždinske lokalitete, ali i izmišljenu geografiju, uz korištenje kajkavskoga jezika.

CRKVENA PERIODIKA

Župne novosti iz Rotimlje

Bios – list župe Rotimlja, br. 7, Stolac, 2016.

U novom broju časopisa *Bios* može se pročitati o proslavi Blagodne Marije Kraljice neba i zemlje i blagoslova kapele i oltara u Rotimlju. Zatim o proslavi Petrovdana i Ivandana, svetog pričesti na blagdan Duhova, Danima kruha, o proslavi sv. Ante u Trijebnju, susretu ministranata na Aladinićima, Majčinu danu u Hodovu, Desetoj Kulovskoj večeri, polnoćki i božićnoj priredbi, Blagdanu Svete obitelji i Nevine dječice, mladog misi don Ilije Petkovića, svetkovini Presvetog Trojstva u Majkovima, razgovor s misionarom don Bernardom Marijanovićem...

laP

Hrvoje LONČAREVIĆ

RIJEČ UZ KNJIGU

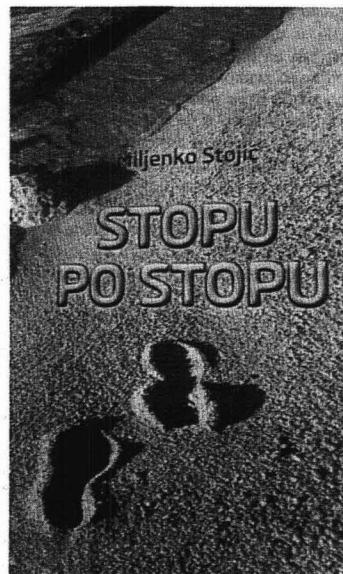
Svjedok i lijek protiv zaborava

Pjesništvo fra Miljenka Stojića po mnogočemu odudara od ustaljenih poetskih oblika današnje književne produkcije. Fra Mića po svom stilu i stilu nije ni tradicionalan ni modernistički pjesnik. Naime, uza svu liričnost pjevanja, formalna vanjšina njegovih strofa prije bi nas mogla uputiti na ustišene prozno-lirske zapise, nego na formu kao pomagalo ili pak poetski izraz. To nas ipak kao stanovito upozorenje usmjerava ne samo na relativnost forme, nego i na dublje zagledanje u njezinu sadržajnost. Tek s tim iskorakom moguće je zahvatiti u onaj važniji, zapravo refleksivni, a onda i metafizički dio fra Mićine poetike. Zbirka pjesama „Stopu po stopu“ (67 str.) razdijeljena je u četiri pjesnička ciklusa – *Kap blizine*, *Puca vrijeme*, *Doći će i Toga dana*.

Dok se po formalnim obilježjima poetske vanjšine tri prva ciklusa međusobno nadovezuju jedan na drugi, završni, četvrti ciklus pjesama slovi i kao svojevrsan sažeti eshatološki čin. S druge pak strane, premda se pjesnik u znatnoj mjeri služi slikama svakodnevnja, one figuriraju u Stojićevu pjevanju tek kao površni ili pak samo početni i uvodni sloj, koji nam omogućuje svojevrsnu lakoću poniranja, ali i pronicanja u dubine, kojima pjesnički subjekt razgrće nataložene slojeve vremena i kvazipovijesnog tvoriva kako bi se primaknuo istini i dosegnuo toliko žudeno iskupljenje.

Ako ono svakodnevno pa čak i banalno ima zadaću uvoda u zbiljsko, onda napor poniranja u dubinsko otvara prostor potisnutom pamćenju koje nastoji prodrijeti u javno i na taj način poravnati putove katarzi. U nadmetanju gotovo banalne sadašnjosti s prošlim, posebnu ulogu u Stojićevoj poetici zauzima sjećanje, a ono nasuprot banalnom nije tek puka reprodukcija prošlih događaja, nego moćna snaga koja u mnogočemu i danas upravlja našim životima. Upravo zato, u ovakvom pjesništvu i supostoji stanovita napetost između sadašnjega i prošlog pa bi Stojićeva poezija, s obzirom na svoje tematske predloške mogla bita i jedna od hrvatskih inačica kršćanskoga egzistencijalizma, koji vanjske zbiljske napetosti pomiruje tek poniranjem u metafizičko. Ta Stojićeva moć pamćenja ne odnosi se samo na osobna sjećanja koja tako snažno prodiru kroz mnoge pjesme, nego i na onaj skupni dio povijesti, koji je i danas, zbog svoje neraščišćenosti, u mnogočemu jednako, ako ne i više traumatičan od vremena kad su t. zv. jugokomunisti pokušavali masovnim smaknućima potpuno uništiti hrvatski katolički narod.

Nu, nije se radilo samo o pokušaju fizičkoga uništenja cijeloga jednog naroda, nego istodobno i o uništenju njegova pamćenja na sve ljudske kulturne, prosvjetne, znanstvene, umjetničke i religiozne pothvate, kao što jasno još i danas svjedoče masovne likvidacije hercegovačkih fratara, bogoslova i sjemeništara potkraj Drugoga svjetskog rata, a o čemu je pravodobno

Miljenko Stojić:

Stopu po stopu,

Naklada DHK BiH - Matica hrvatska, Mostar - Vrgorac, 2016.

svijet izvijestio jedan od bivših širokobrijeških đaka fra Radoslav Glavaš, koji je širenje istine o tom nevidenu zločinu platio i sam glavom, neposredno nakon pada hrvatske državnosti i ulaska jugoslavenskih komunista u Zagreb 1945. godine. Ti traumatični, a dokraja još ne razjašnjeni zločinački pothvati prekriveni su svojevrsnom urotom šutnje pa čak i opravdavanja masovnih likvidacija, ne dopuštaju moguću skupnu pa ni pojedinačnu katarzu, što se na svojevrsan način održava i u Stojićevoj poetici koja otvara prostor blagovornom pročišćenju. Taj memoroid, o kojem je sustavnije u svojoj knjižici „Odrastanje u Titovim tamnicama“ pobliže progovorio pokojni Drago Sudar, inače jedan od maloljetnih zatočenika jugoslavenskih komunističkih logora, i danas je živahan.

Ta se pak živahnost posebno očituje u cjelokupnom hrvatskom kulturno-političkom prostoru. Stojićeva pak poezija se ne zadržava samo na sloju memoroida iz ranijih povijesnih razdoblja. Dapače, ona je, ne samo svjedok nego i svojevrsan lijek protiv zaborava i o nedavnom Domovinskom ratu, u kojem su Hrvati, napokon uspjeli izboriti bar djelić prostora slobode pod kapom nebeskom.

Nu sva ta borba, a s njom i izvojsna sloboda imaju smisao tek u kristovskom Velikom četvrtku i danima što iza njega slijede, a završavaju Uskrsom, kao uostalom i završni fra Mićin ciklus pjevanja u sklopu ove nove zbirke pjesama.

laP Trpimir KOVAČ

**PRETPLATITE SE
NA
Hrvatsko
slovo**

